

Zarzut pozwanej dotyczący braku zdolności sądowej z powodu rzekomego rozwiązania PKK sprzeczny jest z art. 114 § 1 (dawny art. 91) regulaminu Sądu, ponieważ odnosi się do merytorycznej strony skargi. Reasumując, zarzut nie powinien być być rozpatrywany na etapie rozstrzygnięcia o dopuszczalności skargi.

Podobnie, stwierdzenie przez Sąd, że pierwsza ze skarżących nie ma zdolności sądowej, wydane na podstawie wstępnej oceny twierdzeń skarżącej co do jej rozwiązania, stanowi w istocie niezgodne z prawem orzeczenie co do meritum sprawy, które nie powinno być wydane na tym etapie postępowania. Decyzja taka sprzeczna jest z wcześniejszym stwierdzeniem Sądu, zgodnie z którym nie należy do niego wypowiedzanie się w kwestii „rzeczywistego istnienia” PKK na etapie badania dopuszczalności skargi.

Stanowisko Sądu w sprawie twierdzeń pierwszej ze skarżących dotyczących jej rozwiązania jest zresztą błędne. Bliższa analiza oświadczenia Osmana Ocalana pozwala stwierdzić, że nie doszło do całkowitego rozwiązania PKK. Mogła ona nadal podważać zastosowaną proskrypcję.

Nawet przy założeniu, że Sąd — w oparciu o bezwarunkowe oświadczenie o rozwiązaniu — zajął słuszne stanowisko w kwestii sytuacji pierwszej skarżącej, to jednak wciąż otwarta była kwestia pozostałych w mocy praw, w tym prawa do skutecznego środka zaskarżenia w celu podważenia zastosowanej proskrypcji, którą należało rozstrzygnąć na kolejnym etapie postępowania.

W odwołaniu podniesiono również, że zastosowane przez Sąd kryteria dotyczące dopuszczalności, w tym „zdolności sądowej” oraz tego, czy sporne decyzje dotyczą pierwszej skarżącej „indywidualnie i bezpośrednio” były zbyt restryktywne jak na sprawę, w której chodziło o podstawowe wolności. Wąskie i restryktywne kryteria zastosowane przez Sąd naruszają w szczególności art. 6, 13 i 34 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz powstałe wokół niej orzecznictwo w zakresie zdolności sądowej.

Ponadto, niezależnie od kryteriów, które należało zastosować, całkowite uniemożliwienie skarżącemu dochodzenia swoich praw w sprawie, w której zarzuca się naruszenie praw podstawowych, wyłącznie na podstawie wstępnej oceny jego twierdzeń, jest dyskryminujące, nieproporcjonalne i sprzeczne z prawem naturalnym.

Druga ze skarżących stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji zastosował niewłaściwe kryteria dopuszczalności skargi oraz niesłusznie założył, że PKK już nie istnieje, co przesądziło o odrzuceniu skargi z powodu jej niedopuszczalności.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.6.2005, str. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank Rotterdam z dnia 8 czerwca 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko OMNI Metal Service

(Sprawa C-259/05)

(2005/C 243/05)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Rechtbank Rotterdam z dnia 8 czerwca 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko OMNI Metal Service.

Rechtbank Rotterdam zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy odpady kabli, których niniejsza sprawa dotyczy (częściowo o średnicy 15 cm) można sklasyfikować jako „złom elektroniczny, np. przewody itp.” zgodnie z kodem GC 020 zielonego wykazu? (¹)
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zestawienie materiałów z zielonego wykazu, które samo w sobie nie znajduje się w tym wykazie można lub też należy traktować jako materiał z zielonego wykazu i czy to zestawienie materiałów może być przewożone w celu odzysku, nie podlegając przy tym procedurze zgłoszenia?
3. Czy w związku z tym wymagane jest, by odpady te były oferowane lub przewożone oddzielnie?

(¹) Załącznik II do rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar (Dz.U. 1993 L 30, str. 1)